ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΕΝΑ ΦΕΓΓΑΡΟΛΟΥΣΤΟ ΒΡΑΔΥ ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΤΒΙΓΚ ΦΕΓΙΕΡ

('Ενδιαφέρον άρθρο τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου Πιὲρ Μπουασόν.)

Η φθινοπωρινὲς νύχτες ἔχουν πάντα μιὰ ἀπέραντη γοητεία. Ἕνα μυστήριο κλείνει ὅλη τὴ φύσι. Ἡ γωνιὲς τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης γίνονται πιὸ φιλόξενες γιὰ τοὺς τρυφεροὺς ἐρωτευμένους. Γιὰ μᾶς τοὺς ἀδιόρθωτους ρωμαντικοὺς αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε ὅλη ἡ ποίησις. Θαυμάζουμε τὸ φεγγάρι, τὴν ἡσυχία τοῦ δάσους, τὴ νυχτερινὴ δροσιά, τὸ κελάϊδισμα τῶν πουλιῶν καὶ τὰ λόγια τοῦ εἰδυλιακοῦ ἔρωτα. Ἔτσι μόνο βρίσκουμε τὸν ἑαυτό μας. Ἔπειτα ἀρχίζουμε, ὅταν ξημερώσει, τὴν καθημερινὴ βιοπάλη. Κι' ἡ ζωὴ κυλάει χωρὶς καμμιὰ μεγάλη χαρά, χωρὶς μιὰ δυνατὴ συγκίνησι. Ὡστόσο δὲν εἴμαστε δυσαρεστημένοι. Ἡ νύχτα στοὺς κήπους τοῦ Παρισιοῦ, στὶς παλὲς συνοικίες του, στὰ στενὰ σοκκάκια τῆς Μονμάρτρης μὲ τὶς ἀτέλειωτες σκάλες τους ἔχει τὴν ὡμορφιά της. Καὶ τὴν ἀπολαμβάνουμε ὅσο μποροῦμε καλύτερα, ἐμεῖς οἱ ρωμαντικοί, οἱ τελευταῖοι ἄνθρωποι μιᾶς ἐποχῆς ποὺ ἔσβυσε.

Ναί, εἴμαστε ἀδιόρθωτοι ρωμαντικοί. Μᾶς ἀρέσουν ἡ φεγγαρόλουστες βραδυές, οἱ περίπατοι μέσα στὴ νύχτα, ἡ φωτισμένες κλειστὲς βίλλες, τὸ τραγοῦδι μιᾶς γυναῖκας ποὺ ἔρχεται ὡς ἐμᾶς, μὲ τὴ πνοὴ τοῦ ἀνέμου. Μᾶς ἀρέσουν ἀκόμη τὰ λουλούδια. Θὰ μποροῦσαμε νὰ πεθάνουμε μέσα στὰ λουλούδια, σὰν τοὺς ἀνθομανεῖς καὶ τοὺς τραγικὰ ἀπογοητευμένους. Μὰ ἔχουμε τὴν ἰδέα ὅτι εἴμαστε λίγοι. Πολὺ λίγοι. Ἔτσι θὰ σβύσουμε χωρὶς κανεὶς νὰ μᾶς ἀντιληφθῆ. Χωρὶς νὰ πῆ :

— Πέθαναν οἱ ρωμαντικοί !.

Θὰ μᾶς περάσουν γι' ἀλῆτες. Καὶ τὸ κάρρο τῆς ἀστυνομίας θὰ μᾶς μεταφέρει στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Σαὶν—Ντενίς.

Γι' αὐτὸ δὲν τολμοῦμε νὰ πεθάνουμε. Κι' ὑποφέρουμε τὴν κτηνωδία τοῦ κόσμου καὶ κλαῖμε τοὺς δυστυχισμένους ἀνθρώπους ποὺ ἔχασαν τὴν ὡμορφιὰ τοῦ ὀνείρου. Σήμερα κανεὶς δὲν ἔχει φαντασία. Ὅλοι ἀπέκτησαν τὸ σοβαρὸ βλέμμα τοῦ ἐρευνητοῦ. Κι' ἔτσι ἀναχαλύπτουν ὅτι ἕνα πρᾶγμα ποὺ γυαλίζει δὲν εἶνε πάντα διαμάντι κι' ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει καμμιὰ χάρι ἀπ' ὅσες τῆς φόρτωσαν οἱ ποιηταί. Ὅταν κανεὶς τύχη νὰ κάνη αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι, ὅταν φτάση στὸ σημεῖο νὰ χάση τὴν ἐμπιστοσύνη του γιὰ τὴ ζωή, τότε προτιμότερο εἶνε νὰ τινάξη τὰ μυαλά του. Ἀλλοιῶς εἶνε ἕνας πεθαμένος. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ σκότωσε τὴν καρδιά του.

Ὡστόσο, οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι κι' ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψι ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦνε μιὰ τραγικὴ καὶ κακομοίρικη ζωή, βουτηγμένη στὴν ψευτιὰ καὶ στὸ αἷμα.

Ἔχουμε, λοιπόν, δίκηο ἐμεῖς νὰ μαζευόμαστε στὴ Λέσχη τῶν Ρωμαντικῶν, ἐκεῖ σὲ μιὰ ὥμορφη βίλλα τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης.

Ἕνα βράδυ, ὡστόσο, κάποιος ἔφερε μιὰ πληροφορία ποὺ μ�ς ἀναστάτωσε : Μιὰ ἀπὸ τὶς γοητευτικότερες «βεντέττες», ἡ Ἔντβιγκ Φεγιέρ, εἶχε δηλώσει στοὺς δημοσιογράφους ὅτι ἀγαπάει τοὺς νυχτερινοὺς περιπάτους, τὶς σκιὲς τῶν δέντρων καὶ τὴν ὡμορφιὰ τοῦ φεγγαριοῦ. Ἦταν κι' αὐτὴ μιὰ ἀδιόρθωτη ρωμαντική. Μιὰ ρωμαντική, μάλιστα, ποὺ δὲν ντρεπόταν νὰ τὸ λέη.

Καὶ τότε ἀποφασίσαμε νὰ τῆς προτείνουμε νὰ γραφῆ στὸ σύλλογό μας. Θέλαμε, μάλιστα, νὰ τὴν κάμουμε ἐπίτιμο πρόεδρό μας, γιατὶ ἡ γυναῖκες ἔχουν πάντα πιὸ τρυφερὴ καρδιὰ κι' εἶνε πιὸ αἰσθηματικὲς ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Εἶχα τὴν τύχη ν' ἀναλάβω ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἀποστολή. Ἔπρεπε, μὲ κάθε τρόπο, νὰ τὴν πείσω νὰ μὴν ἀρνηθῆ αὐτὴ τὴν πρότασί μας. Ἑτοίμασα, φυσικά, ἕνα ὥμορφο λόγο, σκηνοθέτησα μιὰ ὑπερβολικὰ ρωμαντικὴ συνάντησι, ἔκανα τὶς σχετικὲς πρόβες καὶ πῆγα νὰ τὴν συναντήσω στὴ βίλλα της.

— Ἡ Ἔντβιγκ Φεγιέρ, δὲν εἶνε ἐδῶ, μὲ πληροφόρησαν. Μπορεῖτε νὰ τὴ βρῆτε σ' ὅλο τὸ Παρίσι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπίτι της. Τὸ βράδυ δὲν μένει ποτὲ στὴ βίλλα της. Ἔρχεται μόνο τὸ πρωὶ γιὰ νὰ κοιμηθῆ καὶ φυσικὰ αὐτὴ τὴν ὥρα δὲν τολμοῦμε νὰ τὴν ἀνησυχήσουμε. Ἕνα πρᾶγμα ποὺ συχαίνεται, εἶνε τὸ φῶς τῆς μέρας κι' ὁ θόρυβος τῶν δρόμων. Καὶ τὰ δυὸ ἔχουν μιὰ ἐκνευριστικὴ μονοτονία.

Ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν παρακαλέσω λοιπὸν νὰ μὲ δεχθῆ τὴ νύχτα. Ἡ γραμματεύς της μοῦ τηλεφώνησε τὴν ἄλλη μέρα ὅτι τὴ νύχτα τῆς πανσελήνου θὰ μὲ περίμενε στὸ Ὠτέϊγ, στὴν κομψὴ βίλλης.

Εἶχα λοιπὸν ἀκόμη πέντε μέρες γιὰ νὰ προετοιμασθῶ γι' αὐτὴ τὴν ψυχικὴ ἀπόλαυσι. Προσπάθησα νὰ διώξω ἀπὸ τὸ μυαλό μου κάθε φροντίδα καὶ νὰ γίνω ἕνας καλὸς κι' εὐαίσθητος ἄνθρωπος. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν κατάφερα καὶ πολλὰ πράγματα. Εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅμως ὅτι ἡ παρουσία τῆς γοητευτικῆς «βεντέττας» θὰ μ' ἔκανε νὰ ἔρθω σὲ μιὰ τέτοια ψυχικὴ κατάστασι, ὥστε νὰ μπορέσω ν' ἀπολαύσω ὅλη τὴν ὡμορφιὰ αὐτῆς τῆς συναντήσεώς μας.

Ἡ Ἔντβιγκ Φεγιὲρ μὲ περίμενε ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα στὴ βεράντα τῆς βίλλας της. Ἦταν ξαπλωμένη σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα κι' ἦταν τυλιγμένη καλὰ στὸ μαντό της. Ἔμενε ἐκεῖ μέσα στὴ νύχτα ἀκίνητη, ἀπολαμβάνωντας τὴν ὡμορφιὰ τῆς βραδυᾶς.

— Ἀργήσατε, μοῦ εἶπε βιαστικά, μόλις μ' ἀντίκρυσε. Θὰ χάσουμε ὅλη τὴν ποίησι τῆς νύχτας. Ἐλᾶτε, δῶστε μου τὸ χέρι σας. Θὰ περπατήσουμε ὧρες πολλὲς μέσα στὴ νύχτα, ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ λυγίση ἡ κούρασι τὰ πόδια μας. Τότε θὰ καθήσουμε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ θὰ θαυμάσουμε τὸ φεγγάρι.

Καὶ γρεμάστηκε στὸ μπράτσο μου. Ἦταν μιὰ μαγευτικὴ νύχτα...

Περπατήσαμε ὥρα πολὺ δίχως νὰ μιλᾶμε. Σεβόμουνα τὴ σιωπή της καὶ δὲν ἤθελα νὰ ταράξω τὴ σκέψι της. Κύτταζα τὸ ὑπέροχο προφίλ της, τὸ μεγάλα καὶ ἐκφραστικὰ μάτια της καὶ τὸ λεπτὸ τόξο τῶν χειλιῶν της. Καὶ δὲν ξέρω γιατὶ τῆς ἔσφιξα μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι. Μὰ σᾶς ὁρκίζουμε ὅτι αὐτὸ ποὺ μὲ ἀνάγκασε νὰ τὸ κάμω δὲν ἦταν ὁ ἔρωτας. Ἔνοιωσα ὅτι τὸ χέρι της ἔκανε μιὰ νευρικὴ κίνησι σὰν κάτι νὰ τὸ δάγκωσε. Ναί, εἶχε φοβηθῆ. Καὶ γιὰ νὰ πῆ κάτι τὴν παρεκάλεσα νὰ μοῦ διηγηθῆ τὶς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὴ Ρώμη.

— Ἔμεινα ἐκεῖ πέρα δυὸ μῆνες, μοῦ ἀπάντησε, γιὰ νὰ γυρίσω τὴν Ἰταλικὴ «βερσιὸν» τοῦ «Εὐτυχισμένου δρόμου.» Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ μουσεῖα τῆς Ρώμης, τὰ ἱστορικὰ μνημεῖα της καὶ τὰ σημερινὰ ἔργα τοῦ Μουσσολίνι ! Ἄ, εἶνε ἕνα πολὺ ὥμορφο μέρος ! Μόνον ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν παλιὰ Ρώμη ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία.

— Κι' ὕστερα ἀπὸ τὴ Ρώμη ;

— Ταξίδεψα στὸ Βερολῖνο. Μὰ γιὰ κυττᾶξτε πόσο ὥμορφη εἶνε ἀπόψε ἡ νύχτα. Ἐμένα μοῦ ἀρέσει νὰ περπατάω πολύ. Τὶς περισσότερες φορὲς μάλιστα, κάνω μόνη μου ἕναν περίπατο ἀργὰ τὸ βράδυ.

— Καὶ δὲν φοβᾶστε ;

— Τί μπορεῖ νὰ πάθω ; Ἀπόρησε. Δὲν ἔχω ποτὲ μαζύ μου βαρύτιμα κοσμήματα. Ὅσο γιὰ τὰ λεφτὰ ποὺ ἔχω στὴν τσάντα μου, εὐχαρίστως τὰ διαθέτω πάντα γιὰ νὰ πληρώσω ἕναν λωποδύτη ποὺ ξέρει νὰ μὲ συγκινήση πολὺ ὥμορφα.

. . . Ἕνα βράδυ μάλιστα, κάποιος στοὺς ἔρημους κήπους τοῦ Τροκαντερὸ, θέλησε νὰ μοῦ ἐπιτεθῆ. Ἦταν ἕνας ἀλήτης ποὺ ἡ παρουσία μου τοῦ εἶχε ἐρεθίσει τὰ νεῦρα καὶ τὸν εἶχε κάνει νὰ πιστέψη ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ μὲ κατακτήση. Εἶχα τὸ θάρρος νὰ τοῦ μιλήσω μὲ καλωσύνη. Ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ ἄγριο βλέμμα του, τὸν ρώτησα πῶς τὸν λέγαν, τί ἔκανε αὐτὴ τὴν ὥρα ἐκεῖ πέρα καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ διηγηθῆ τὴν ἱστορία του. Ὁ ἄγριος ἀλήτης εἶχε γίνει ἀρνάκι. Κι' ὅταν ἔφυγε μοῦ ἐξωμολογήθηκε :

— Πρώτη φορά, μοῦ μίλησαν μὲ τόση καλωσύνη. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ !

Καὶ δὲν θέλησε νὰ πάρη οὔτε τὰ λεφτὰ ποὺ τοῦ προσέφερα. Ἀρκέσθηκε νὰ μοῦ κλέψη ἕνα μικρὸ μαντῆλι. Ἦταν τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ ζητήση, γιατὶ καταλάβαινε πόσο κωμικὴ θὰ ἦταν ἡ θέσι του. Ἕνας ἀλήτης δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶνε ἐρωτευμένος.

Κι' ἡ Ἔντβιγκ Φεγιὲρ ἔμεινε συλλογισμένη.

— Σᾶς, ἀρέσει λοιπὸν τόσο πολὺ ἡ νύχτα ; Ρώτησα.

— Ναί, γιατὶ σ' αὐτὴν χρωστῶ τὶς πιὸ ὥμορφες περιπέτειες τῆς ζωῆς μου, μοῦ ἀποκρίθηκε. Κάθε βράδυ ἔχω καὶ μιὰ περιπέτεια. Ἔπειτα ὅταν πάλι ἐξημερώσει ἀρχίζει ἡ καθημερινὴ δουλειὰ τῶν «στούντιο», μιὰ κοινὴ καὶ συνειθισμένη ἐργασία. Γι' αὐτὸ ἀγαπῶ τὴ νύχτα. Ἐπειδὴ ὅλες ἡ ὥμορφες ἀναμνήσεις μου, εἶνε συνδεδεμένες μ' αὐτήν.

Κι' ἡ Ἔντβιγκ Φεγιὲρ συνέχισε τὸν περίπατό της μέσα στὴ νύχτα στηριγμένη στὸ μπράτσο μου.

ΠΙΕΡ ΜΠΟΥΑΣΟΝ

Ἡ Ἔντβιγκ Φεγιὲρ